

Arrest

**nr. 51 175 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juli 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. BEUTELS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 november 2005 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister neemt op 19 december 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 september 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 december 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 5 275 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 26 juni 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 8 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 januari 2009 verwerpt

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 21 730, het beroep tegen voornoemde beslissing van 8 oktober 2008.

1.3 Op 23 februari 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 18 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4 Op 15 juli 2009 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 17 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5 Op 4 juni 2010 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

1.6 Op 9 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (...)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.06.2010 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 29.11.2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19.12.2005. Overwegende dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 10.09.2007 aanvankelijk een beslissing 'ontvankelijk' nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 10.09.2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 20.12.2007 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 26.06.2008 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 14.07.2008 werd overgemaakt aan het CGVS. Overwegende dat het CGVS op 20.12.2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de RVV op 21.01.2009 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 23.02.2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de DVZ op 18.03.2009. Overwegende dat de betrokkene op 15.07.2009 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de DVZ op 17.07.2009. Overwegende dat de betrokkene op 04.06.2010 een vijfde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene vier faxen (drie convocaties en één identiteitskaart) naar voren brengt. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en voert zij "(m)iskenning van de bevoegdheid" aan.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"4.1.

Allereerst wenst de verzoeker aan te geven dat hij meent in aanmerking te kunnen voor de vluchtelingenstatus.

De verzoeker vreest daadwerkelijk voor vervolging in zijn land.

De verzoeker heeft weliswaar weinig bewijsdocumenten ter beschikking maar dit is uiteraard niet ongebruikelijk.

Personen die hun land ontvlucht hebben immers heel zelden het bewijs dat zij door bepaalde overheidsinstanties vervolgd worden.

Ook de verzoeker bevindt zich in deze positie. In ieder geval heeft de verzoeker bij deze asielaanvraag een brief kunnen voorleggen als nieuw element.

Overwegende dat het UNHCR in dit verband stelt in de Guide des Procédures et Critères uitgegeven door het UNHCR inzake de toepassing en interpretatie van de Conventie van Genève:

« 196. Cependant, il arrive souvent qu'un demandeur ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le demandeur peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent.

197. Ainsi, les exigences de la preuve ne doivent pas être interprétées trop strictement, et cela compte tenu des difficultés de la situation dans laquelle se trouve le demandeur du statut de réfugié. Cependant, cette tolérance ne doit pas aller jusqu'à faire admettre comme vraies les déclarations qui ne cadrent pas avec l'exposé général des faits présenté par le demandeur.»

4.2.

Er dient bovendien waargenomen te worden dat in de Belgische wetgeving de subsidiaire bescherming alleen maar kan bekomen worden als er een asielaanvraag ingediend wordt.

Evenwel is het onderzoek naar en de toekenning van de subsidiaire bescherming gestoeld op andere gronden dan de vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève.

De verzoeker vraagt asiel aan maar deze wordt niet in overweging genomen.

Art. 48/4 Vreemdelingenwet is als volgt :

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op art. 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich

niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Het begrip ernstige schade wordt gedefinieerd in art. 15 van voormelde Europese richtlijn, maar ook in de Belgische wetgeving meer bepaald in artikel 48 /4, § 2.

De Belgische wetgeving bepaalt terzake:

“§2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.]”

4.3.

Er is een manifeste afwezigheid van een afzonderlijk onderzoek in het kader van de subsidiaire bescherming :

- 4.3.1.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat er geen ernstig onderzoek naar de subsidiaire bescherming is gevoerd, en dat er ook niet in die zin een motivering werd gegeven.

- 4.3.2.

De vluchtelingenstatus en die van de subsidiaire bescherming kennen evenwel elk aparte criteria, In de bestreden beslissing is van een apart onderzoek niets te merken.

- 4.3.3.

Om de subsidiaire bescherming te kunnen wettigen dient de verzoeker de mogelijkheid te kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen.

Het is immers niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel en alleen toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt:

“[De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4. toe te kennen of weigeren toe te kennen

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die in gediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28juli1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden

zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49 § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 23 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.]]”

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.

- 4.3.4.

De bestreden beslissing faalt manifest.

De vraag stelt zich waarom de verzoekende partij, zelfs als zou zijn asielrelaas als niet geloofwaardig worden beschouwd, niet meer in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2 a, b en c Vreemdelingenwet.

De situatie in Tsjetsjenië en de Russische Federatie kan immers sinds de laatste beslissing van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen gewijzigd zijn. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken maar aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om een actieve rol te spelen in het toevoegen van relevante feiten, waar het gaat om ‘algemeen bekende feiten’.

Dat de actieve rol van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ook blijkt uit het feit dat de Commissaris-generaal soms zelf ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toepassing inroept van artikel 48/4, § 2 c Vreemdelingenwet, bv. ten aanzien van Irakezen uit Centraal-Irak of Afghanistan uit een bepaald gebied waarvan de UNHCR de bescherming aanbeveelt.

- 4.3.5.

Het is helemaal niet ongeloofwaardig indien de verzoekende partij stelt dat hij gevaar loopt.

De dubbelzinnige houding van de Belgische overheidsdienst wordt als volgt geïllustreerd.

Blijkens de nieuwsbrief terugkeerpraktijk van Vluchtelingenwerk worden er geen repatriëringen van Tsjetsjenen georganiseerd naar Tsjetsjenië. De houding van de asieloverheid terzake is derhalve dubbelzinnig te noemen.

- 4.3.6.

Om de subsidiaire bescherming te kunnen wettigen dient de verzoeker de mogelijkheid te kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen. Het is immers niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel en alleen toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het art. 57/6 Vreemdelingenwet werd bijgevolg geschonden.

4.4.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen in Rusland wens de verzoeker naar de volgende, relevante bron te verwijzen.

Met name gaat het hier om de getuigenis van de mensenrechtenorganisatie Mémorial met betrekking tot de situatie van etnische Tsjetsjenen in de Russische Federatie (15/01/2010).

Volgens deze getuigenis zijn Tsjetsjeense onderdanen niet in veiligheid in de Russische Federatie en lopen zij het risico op vervolging.

Bijgevolg is het volgens deze organisatie niet aanvaardbaar dat er onderdanen van Tsjetsjenië teruggestuurd worden naar het land van herkomst.

De getuigenis is de volgende :

(...)

4.5.

Bij het opstellen en betekenen van de bestreden beslissing werd geen rekening gehouden met de voorgaande informatie.

Nochtans stelt deze informatie duidelijk dat de situatie van Tsjetsjenen in de Russische Federatie precair is."

In haar repliekmemorie stelt zij te volharden in de middelen uiteengezet in het gedinginleidend verzoekschrift.

2.2 In een eerste onderdeel wenst de verzoekende partij aan te geven dat zij meent in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, voert zij aan dat zij daadwerkelijk vreest voor vervolging in haar land, stelt zij dat zij weinig bewijsdocumenten ter beschikking heeft, maar dit niet ongebruikelijk is. Zij verwijst naar een brief die zij heeft voorgelegd als nieuw element en naar de "Guide des Procédures et Critères" uitgegeven door het UNHCR. In het derde onderdeel van haar enig middel stelt de verzoekende partij dat het helemaal niet ongeloofwaardig is indien zij stelt dat zij gevaar loopt en dat de houding van de Belgische asieloverheid dubbelzinnig is te noemen, daar uit de "nieuwsbrief terugkeerpraktijk van Vluchtelingenwerk" blijkt dat er geen repatriëringen van Tsjetsjenen worden georganiseerd. Ook in het vierde en vijfde onderdeel van haar enig middel haalt de verzoekende partij de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië aan, verwijst zij naar een getuigenis van de mensenrechtenorganisatie Mémorial van 15 januari 2010 en voert zij aan dat volgens deze getuigenis Tsjetsjeense onderdanen niet in veiligheid zijn in de Russische federatie en het risico lopen op vervolging en het bijgevolg niet aanvaardbaar is dezen naar hun land van herkomst terug te sturen. Zij geeft aan dat bij het opstellen en betekenen van de bestreden beslissing met voorgaande informatie geen rekening is gehouden, terwijl deze nochtans duidelijk stelt dat de situatie van Tsjetsjenen in de Russische federatie precair is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen beslissing is waarin de vijfde asielaanvraag van de verzoekende partij inhoudelijk behandeld wordt, maar een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag is, genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

De Raad wijst er vervolgens op dat voornoemd artikel 51/8 luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat geen nieuwe elementen werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, daar de verzoekende partij vier faxen, met name *“drie convocaties en één identiteitskaart”*, naar voren brengt, maar een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in geen van de vijf onderdelen van haar enig middel, waarbij de Raad opmerkt dat hij het tweede en derde onderdeel verder nog zal behandelen, specifiek op de motivering van de bestreden beslissing ingaat. Zij betwist in haar verzoekschrift dan ook geenszins de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat faxen niet op een adequate manier kunnen beoordeeld worden aangezien de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan. De Raad wijst er bovendien op dat faxen, zijnde kopieën, gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (cf. RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Voor het overige stelt de verzoekende partij met betrekking tot nieuwe elementen nog slechts dat zij *“een brief”* heeft kunnen voorleggen, maar hierbij dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij in het kader van haar vijfde asielaanvraag slechts vier faxen, zijnde drie convocaties en een tijdelijke identiteitsbewijs, telkens vergezeld van een Franse vertaling, heeft voorgelegd en voor het overige heeft gesteld dat zij *“geen andere nieuwe elementen of documenten (heeft)”*.

De Raad wijst er verder op dat de bestreden beslissing nergens een uitspraak doet over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij, hetgeen, zoals reeds gesteld, ook niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort, maar zich slechts beperkt tot het beoordelen of de elementen die de verzoekende partij als nieuwe elementen naar voren heeft gebracht, “nieuw” zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu niet het geval is. Met betrekking tot de dubbelzinnige houding van de Belgische asieloverheden merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij niet aangeeft naar welke *“nieuwsbrief terugkeerpraktijk van Vluchtelingenwerk”* zij precies verwijst en bovendien is deze bewering in casu geenszins relevant, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing zich niet inhoudelijk uitspreekt over het asielrelaas van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris over de elementen die de verzoekende partij als “nieuw” naar voren gebracht heeft geoordeeld en tot de vaststelling is gekomen dat deze niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Enige inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij valt, zoals reeds herhaaldelijk gesteld, buiten zijn bevoegdheid zoals vastgelegd in voornoemd artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zodat de elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert om aan te tonen dat zij in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus (of de subsidiaire beschermingsstatus) in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet ter zake doen, daar de

verzoekende partij ze bij haar vijfde asielaanvraag niet als nieuwe elementen naar voren heeft gebracht en de gemachtigde van de staatssecretaris zich slechts over zulke als “nieuw” voorgebrachte elementen kan uitspreken. Daarenboven werpt de verzoekende partij deze elementen, zoals onder meer de getuigenis van 15 januari 2010, slechts voor het eerst op in haar verzoekschrift, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er hoedanook geen rekening mee kon houden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

In een tweede en derde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de bevoegdheid met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enerzijds en de gemachtigde van de staatssecretaris anderzijds en stelt zij dat de subsidiaire bescherming alleen maar kan bekomen worden als er een asielaanvraag ingediend wordt, dat er een manifeste afwezigheid is van een afzonderlijk onderzoek in het kader van de subsidiaire bescherming, dat er geen ernstig onderzoek naar de subsidiaire bescherming is gevoerd en er ook niet in die zin een motivering werd gegeven, dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming elk aparte criteria kennen en in de bestreden beslissing van een apart onderzoek niets te merken is, dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris is om uitspraken te doen over de subsidiaire bescherming, hetgeen alleen toekomt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat de vraag zich stelt waarom de verzoekende partij, zelfs al zou haar asielaanvraag als niet geloofwaardig worden beschouwd, niet meer in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en dat het aan de Commissaris-generaal en niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris is om een actieve rol te spelen in het toevoegen van relevante feiten, waar het gaat om “algemeen bekende feiten”.

De Raad wijst erop dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus regelt, maar benadrukt nogmaals dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, wanneer door de vreemdeling voorheen reeds een asielaanvraag is ingediend en aan de andere in voornoemd artikel 51/8 bepaalde voorwaarden is voldaan, kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

Tevens dient nogmaals benadrukt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet inhoudelijk uitsprekt over de asielaanvraag van de verzoekende partij en het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, beperkt tot te beslissen om de asielaanvraag van 4 juni 2010 niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht. De Raad benadrukt in dit kader dat voornoemd artikel 51/8 zowel nieuwe gegevens die relevant zijn voor de toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, het artikel met betrekking tot de vluchtelingenstatus, als nieuwe gegevens die relevant zijn voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, het artikel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, betreft. Voor beide gevallen geldt aldus hetzelfde stramien: slechts wanneer nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden voorgebracht, zal de asielaanvraag in overweging worden genomen en zal de Commissaris-generaal, in het kader van zijn bevoegdheden op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, deze inhoudelijk onderzoeken. Had de verzoekende partij derhalve nieuwe gegevens naar voren gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, had de Commissaris-generaal de al dan niet aanwezige nood van de verzoekende partij aan subsidiaire bescherming nogmaals kunnen onderzoeken. Gelet op het feit dat in casu echter werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet zulke nieuwe gegevens heeft aangebracht en dat beslist werd de (vijfde) asielaanvraag derhalve niet in overweging te nemen, had de Commissaris-generaal overeenkomstig de Vreemdelingenwet dan ook niet de bevoegdheid de aanvraag van de verzoekende partij opnieuw te onderzoeken.

De Raad wijst er verder nogmaals op dat nergens in de bestreden beslissing wordt ingegaan op de geloofwaardigheid van het asielaanvraag en het feit dat de verzoekende partij, om die of een andere reden, niet meer in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming en dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook nergens een “actieve rol” heeft gespeeld in het toevoegen van relevante, algemeen bekende feiten, hetgeen, zoals de verzoekende partij nochtans zelf herhaaldelijk stelt, niet tot zijn bevoegdheid in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet behoort.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en een "*miskening van de bevoegdheid*", waarbij de Raad overigens opmerkt dat de verzoekende partij niet specificeert op wiens bevoegdheid zij precies doelt, niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. S. DONNEAUX,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

Ch. BAMPS